

JORDI VICENT

ARA PREPAREN EL SEU SEGON DISC

Pantaix: roc sense k

A poc a poc, des de la Ribera i en català, Pantaix ha anat fent forat en el camp de la música roc. Ara preparen un nou disc que —asseguren— és ple de sorpreses

JORDI VICENT

Vicent Partal

Ells són quatre: Eduard Joanes (pintor, estudiant per a mestreturat, trenta anys, fumador de pipa); Vicent Borràs (conegut pel malnom de «Faenes», pelut, collidor de taronja i estudiant de bateria, vint-i-cinc anys); Bernat Pellicer (llibreter, amb dinou anys, futur —i fotut— soldat) i Pep Maravilla (electricista amb el mateix present i futur immediat que l'anterior). Responen a un nom comú: Pantaix, grup de roc.

—¿Per què de roc precisament ara, quan s'intenta reviscolar el so mediterrani enfront de l'anglosaxó?

—Molt fàcil: perquè ens agrada, perquè és la música que més coneixem, la que més ens va. Tot i que això no vol dir que pensem fer roc només. En aquest segon disc que estem

gravant ja es nota una evolució. Nosaltres volem fer música d'avui. I no ens plantegem massa si té influències anglosaxones o no en té.

—Fer roc en català pot tenir dos problemes en principi: ni el públic del roc està acostumat al català ni el públic del català al roc...

—Ja ho sabem. Però això és només un primer moment, trencar el gel. S'ha de fer roc, i de tot, en català. I s'ha de fer bona música. Nosaltres tenim l'experiència de la sorpresa de la gent a l'inici i com s'hi van acoblant a poc a poc. Ara la gent que ve a veure Pantaix ja sap que ve a sentir roc català. I, si no entren per les lletres, entren per la música. La majoria del roc que se sent ací se sent directament en anglès. ¿I vols dir que necessiten entendre'l perquè els agrade?

Eduard Joanés és el que parla, assegut a la butaca del piano en la sala de l'estudi de gravació on han fabricat el seu darrer LP. Els altres joguinen amb els instruments mentre assisteixen a la conversa. Els costa soltar-se a parlar.

—Confesseu algun pare espiritual en la música.

—No crec.

—I alguna aspiració secreta. ¿On us encantaria tocar?

—Passejant per la Rambla de Catalunya (ara sí que han contestat alhora Eduard i Vicent; Bernat i Pep riuen). Seria massa. Poder enganxar els instruments i començar a baixar la Rambla. Parar a fer-se un puret, saludar la gent, raonar amb ella...

—Ho veieu lluny, però actueu molt...

—Sí, no ens en podem queixar. Enguany acabarem la temporada amb quaranta actuacions o més. Això, la gent aquesta de les movidas ni ho somia. A ells els llancen amb algun disc i al poc temps se n'obliden. Pantaix en aquest aspecte és un grup que té vida.

—Vosaltres, a banda del roc, féu professió d'ecologistes.

—Sempre. Nosaltres som ecologistes. Ens va la història, ens ha preocupat sempre molt i creiem que, a més, hi ha poca gent entre els músics que s'hi dedica, de manera que ens hi hem clavats de totes.

—¿I quina altra etiqueta més useu?

—Totes les que vulgues: pacifistes, pancatalanistes, maçons i rojos. Tria, tria...

—Alguna no usareu. ¿Què no sou?

—¡¡¡Fatxes!!!

Mentre raonem està sonant pels altaveus de l'estudi la maqueta —la gravació original— del que serà el seu pròxim LP, *Secretament*. Inclòs en aquest disc, un tema instrumental amb un nom que ha donat la volta al món: *Rainbow Warrior*, el vaixell del grup Greenpeace que els serveis se-

no valia la pena escriure'n res, perquè igual no ho fas bé i ho llances a perdre. El que ens importa és que la gent, quan l'escolte, recorde què va passar. Això no pot quedar en l'oblit.

—Ja que hem començat, acabeu de contar això del disc nou.

—És un disc que hem fet a trompades. L'estiu passat varem estar venint a gravar entre actuació i actuació i la setmana passada el vam acabar a base de gravar les veus mentre estàvem afònics i de quedar-nos vint-i-quatre hores («¡vint-i-cinc!» —rectifica algú) seguides fent les mescles. Al final, hi ha hagut alguns problemetes, però suposem que podrà arreglar-se, i tot eixirà bé. El subvenciona la Conselleria de Cultura i volem veure si aconseguim que ens l'editen a Barcelona.

—¿I per què a Barcelona?

—Perquè hem connectat amb una gent que sembla que ho fa molt bé, i perquè així distribuïrem també pel Principat i les Illes. Tenim l'experiència desastrosa del primer disc, que el distribuïrem nosaltres mateixos, i ara ni se'n troben, ni se n'ha venut prou, ni sabem on estan. Millor, que ara ho facen uns altres. Podria encarregar-se'n Valdisc, que no ho fa gens malament, però no distribuïria fora del País Valencià.

—Mireu si podeu explicar una cosa: aquest estiu, la Diputació organitzà un superconcert pràcticament amb tots els grups valencians que havien arribat a la semifinal del Festival de Benidorm...

—La famosa «Moguda de la Dipu».

—Exacte. I hi acudeixen pràcticament tots, tret de Pantaix, ¿per què?

—No en tenim ni idea. Encara més: Nosaltres ens en vam assabentar pràcticament quan ja l'havien feta, perquè has de tenir en compte que som de poble, vivim en el poble i, per tant, estem allunyats de l'ambient de València. Ni ho vam saber ni ens n'han donat cap explicació, si havien de donar-nos-en cap. I encara més: en un programa de ràdio hi hagué que s'atrevisse a dir que Dipu i Ajuntament de València estaven promovent-nos d'una manera molt forta. Valenta promoció, que ni ens contracten o ho fan després de donar-los la llanda hores i hores...

—¿I això de la «moguda/movida» què us sembla?

—Això és un muntatge, una menjada de coco, crear etiquetes per intentar vendre (han contestat tots alhora i amb una definició de la pròpia

JORDI VICENT

JORDI VICENT

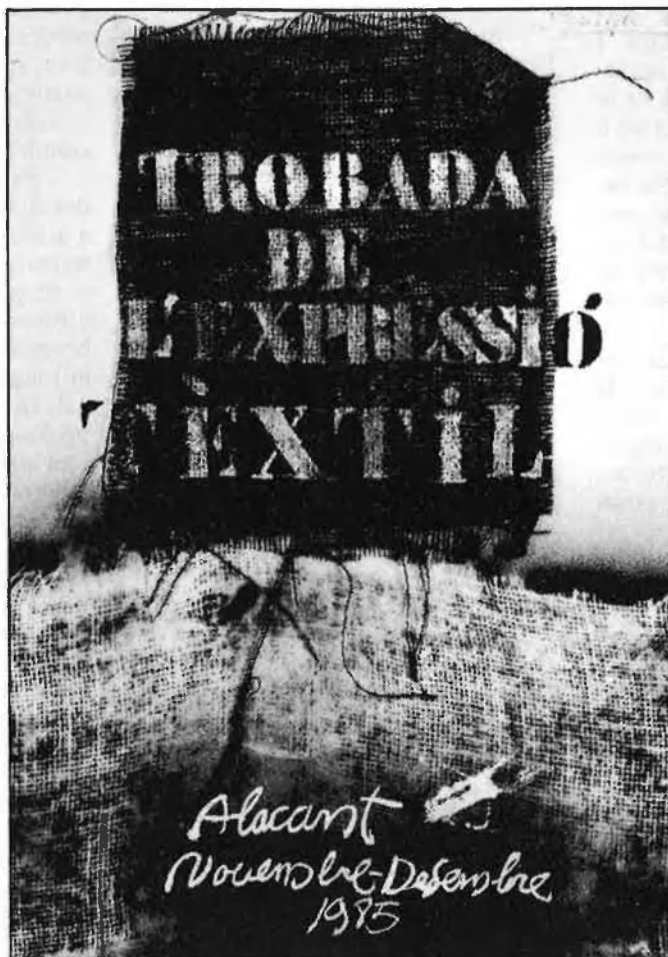
«Volem fer música d'avui. No ens plantegen si amb influències anglosaxones o sense».

crets francesos enfonsaren en el port d'Auckland, a Nova Zelanda. Ara és Vicent, el bateria, qui parla:

—No li hem posat lletra per moltes raons. Una, perquè els fets ja parlen prou. Ja diuen tot el que podríem dir sobre els autors i sobre la intencionalitat del fet. Nosaltres pensàrem que

—¿I on us agradaria arribar amb els anys?

—Ens agradaria ser el que som. És cert que ens faria gràcia poder viure realment de la música, professionalitzar-nos un poc més; però ho vam veure molt difícil al principi i ho veiem encara molt lluny.

EXPOSICIONS

- **Recerca tèxtil**

(Cedida pel Servei d'Arts Plàstiques de la Generalitat de Catalunya).

- **Mostra d'Artistes de la Comunitat Valenciana**

Sala d'Exposicions de la Conselleria de Cultura. Avda. d'Aguilera, núm. 1. Del 22 de novembre al 19 de desembre. De dilluns a divendres, de 9 a 2 i de 4 a 8; dissabtes, de 9 a 2.

- **Exposició de Grau Garriga.**

Sala d'Exposicions de l'Aula de Cultura de la Caixa d'Estalvis d'Alacant i Múrcia. Avda. de Ramón y Cajal, 1. Del 29 de novembre al 10 de gener. De dilluns a divendres, de 6.30 a 9.

- **Accions Artístiques**

«Environnement» en l'exterior del Castell de Santa Bàrbara. Muntatge tèxtil en l'interior de la Concatedral de Sant Nicolau. Concebut, realitzats i dirigits per Josep Grau Garriga.

TAULES REDONES I COL·LOQUIS

- **Divendres, 6 de desembre**

11.30 del matí. Conferència-col·loqui. «Evolució tèxtil», a càrrec de Francesc Miralles, crític d'art.

7.30 vesprada. Taula redona/col·loqui. «Concepció actual del tèxtil com a expressió plàstica i relació, o comparació, amb d'altres arts. Participants: Danielle Molinari, conservadora del Museu d'Art Modern de París. Josep Garriga. Vicente Aguilera Cerni, crític d'art.

- **Dissabte, 7 de desembre**

11.30 del matí. Taula redona/col·loqui. «Anàlisi de la situació actual del tèxtil a Espanya». Participants: Francesc Miralles, Pilar Parcerizas, crítica d'art. Santiago Amon, crític d'art. Miguel Aguilera Castro, artista tèxtil.

7 de la vesprada. Taula redona/col·loqui. Conclusions. «Anàlisi del tèxtil i situació actual a la Comunitat Valenciana». Participants: Enric Llobregat, director del Museu Provincial d'Alacant. Vicente Aguilera Cerni. Juan Ángel Blasco Carrascosa, professor de la Facultat de Belles Arts de València.

CENTRE «EUSEBI SEMPERE» D'ART I COMUNICACIÓ VISUAL
Fundació Pública de l'Excma. Diputació de d'Alacant

collita de cadascun). I, damunt, l'única cosa que saben fer és copiar descaradament del que es fa a Madrid. Si a Madrid fan una cançó de vaquers d'aquells de l'oest americà, a València, de seguida a fer cançonetes iguals. Miren massa Madrid, i ja està bé de mirar-la tant.

—*Sí, però els grups de Madrid estan plens de músics valencians.*

—De músics naturals de València, ¡que no és el mateix! Aquesta gent fa cultura castellana i que siguen de València és per a ells una anècdota. Pantaix ja fa anys que renuncià a integrar-se en la cultura castellana. Si ells ho volen fer, ja s'apanyaran, però que no diguen que la «movida» és valenciana, que no és cert.

—*¿I vosaltres mireu enlloc?*

—Home, hi ha gent que ens sembla molt interessant: la Dharma, el roc radical basc, els celtes...

—*¿Gravaríeu un disc —per exemple— amb Al Tall?*

—Si traguéssim un producte digne, clar que sí. Ens encantaria. Amb Al Tall i amb el Sifo o amb Raimon, amb qui fos. En aquest disc, hem intentat incloure en la instrumentació una dolçaina, però és un poc complicat i ara no ha eixit. Ja ho farem.

—*¿I, personalment, amb aquella gent de la moguda com esteu?*

—Depèn. Normalment ens ignoren i els ignorem. Però hi ha hagut casos forts: els de Seguridad Social han arribat a agredir-nos mentre actuàvem i tot...

—*¿Com?*

—Un dia que actuàvem a Bellreguard. Com que tocàvem junts, per

JORDI VICENT

«ignorem la moguda i ens ignoren».

tapar-nos, llogarem l'equip de so més potent que han dut en tot l'estiu i, damunt, mentre actuàvem nosaltres ens varen llançar —els d'SS— uns gots a l'escenari. Però es varen fotre ells, perquè posaren a tot el públic en contra seua i, al final, hagueren d'eixir corrents del poble. Però, en general, la nostra relació amb els grups de València és molt gelada.

—*Igual que teniu fama d'heavy, de durs...*

—Sí, hem fet molt d'heavy, però no només fem això. De fet, ara, el roc dur, el fem molt més dur, però el que no ho és, el fem molt més reposat. Ens agradaria trobar la manera

de tocar amb molta tranquil·litat, sense tanta canya.

El tècnic de l'estudi, Vicent, ha arribat ja, i els quatre components de Pantaix es preparen per a donar una repassada final al disc mentre acaben la conversa. Eduard ho acaba d'aclarir: «Nosaltres en realitat no ens apuntem a cap moda. L'única cosa que tenim clar és que això dels moderns no ens agrada gens. Els *poperos* no tenen futur. Fora d'això, nosaltres ja farem la nostra música i anirem evolucionant.

—*Mares Esportives, Dharma, Pau Riba, Llach. ¿Què en penseu?*

—¡Uff! Les Mares, pràcticament no els hem escoltats, però el poc que n'hem sentit ens sembla bé. Amb Pau Riba passa alguna cosa igual, acaba de tornar i no sabem com s'ho farà, però només el fet que torne ja està bé, ja. I la Dharma i Llach ens semblen superiors. Ens treiem el barret. Per cert, ¿podem dir una cosa?

—*Sí, clar.*

—És que se'ns emporten el guitarra i el baix a la mili, i ja. Ens anem a quedar orfes i necessitem trobar-nos dos de nous, almenys per a una temporada. Si algú vol...

Bernat i Pep Maravilla (que jura i perjura que aquest és el seu cognom autèntic) posen cara de circumstàncies. Se'ls nota que no els entusiasma, això del quarter. Eduard assegura que, a pesar de tot, Pantaix tirarà avant: «Ja ens ha costat molt d'esforç, i ara tenim massa projectes interessants a la vista per deixar-ho córrer. Pensem seguir fent roc.» □

Sant Jordi

Jordi de Vençes i Joan Monerri i Rovira Suc.

Fàbrica de Torróns. Casa fundada el 1854
XIXONA • Telèfon (965) 61 00 68

LA COLMBIA